wad alles siin liñnas." — Mis mõtted selle kõstmisse jures õppetaja hinge seest tousid, sedda paistis üsna selgeste wälja temma kahwatud palle pealt. Et olli iggapiddi targa melega mees, sepärrast wõttis sedda pea-lagge ommale, ja kelas, et hauda kaewaja ei piddand sest hirmsast asjast ei ühhelegi middagi enne aego räkima. Ütles weel, et tahtis pitka peale sedda luggu õiete järrele arwata. Panni siis pealagge omma kirjotamisse lauale seisma, kattis sedda rättikoga kinni, ja satis teisel hommikul seppa naese järrele. Kui olli tulnud, kulas kirriko-õppetaja esmalt naese maia asjade järrele; kas nende ellaminne ikka nenda rahholisel wisil olli olnud, kui sedda head luggu temma esimesse abbiello pärrast olli teäda; ja kas naene wahhel weel omma wagga õnsa mehhe peale armastusse melega ja ei ühhegi kahhetsemisega saaks mõttelda? Kas tahhaks tedda kül wahhel weel terwal nähha sada? — Naene, kes täis hirmo, ja peaaegu allani wärrises, ütles äkkitaja kelega: „Jummal hoidko, mis küsitellemised need on, mis minno ette pannen? Mis need teie sannad tähhendawad? Kas kül surnud sawad enne ma-ilma otsa üllestousta?" — „Meie Issand üllewel", kostis õppetaja, „on suur ja suresi wäest. Temma wallitsussest ei sa ei ammogi mitte keiges asjus selget arro. Walgustab agga teine kord jälle meie silmad nenda, et wõtame temma seädmisest märko, ja et sedda nago kättega

same katsuda. Ükski ei suda temma nou-piddamist keelda, egga ei julge temmale õõlda: Mis se on, mis sa teed? — Naene, minna wañnutan sind ellawa Jummala jures, kas saad süddame rahhoga omma essimesse mehhe peale mõttelda? Ehk kas tahhad middagi temmast weel nähha sada?" Teine ei lausund sannagi. Agga temma palle pealt, kelle karw walge surno-linna sarnane, olli selgeste nähha, et raske süddame tunnistus temma sees ärkas. Siis mees wõttis rättiko pea lae pealt ärra. Sedda nähhes kukkus naene otseti mahha ja kisendas: „Oh Jummal! heida armo minno ränga pattuse peale!" — Kui pool surnud sai naene omma maasse taggasi kantud. Kui temma abbikasa olli teäda sanud, mis olli sündinud, ja kui naene jälle olli suggu rammo wõtnud, tõttasid mollemad liñna kohtuse, ja andsid selge sannaga omma põrgo-tõõd ülles. Se peale moisteti surma nuhtlust neile.

Seäl kohhal, kus sesamma kohtomoistminne nende peale sai lõppetud, ja kus paks rahwa hulk kous olli, räkis kirriko-õppetaja nende wasto ja ütles: Ei ühtegi sa ni sallaja tehtud, mis ei tulle wimaks ommeti walgusse ette. Siin kohhal on Issand isse kohhut moistnud, ja lasseb prohweti Jesaia su läbbi hüda: „Hädda neile, kes Jehowa eest ennast süggawaste ärrapetwad, et piddawad sallaja nou, ja nende tõ on

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 32